

AND Report 112

IAN ANDERSON

Praha Palác Lucerna Velký Sál

21. listopadu 2013

Takže vzhůru do Prahy, na vůbec poslední show Thick As A Brick. Na počátku roku 2012 Ian Anderson řekl AND (v čísle #103) že, “Vlastně by tenhle rok mohl být mým posledním rokem na cestě ve smyslu velkých turné. Může se uskutečnit ještě pár koncertů v roce 2013, pokud dostaneme k jejich konání ty správné nabídky, pokud to půjde dobře... Ale je stejně tak možné, že pod tím uděláme čáru už v listopadu, pokud nadšení opadne.“ Že turné show TAAB nakonec trvalo 20 měsíců je důkazem nadšení jak skupiny, tak obecenstva z hudby a její pódiové prezentace. Opravdu, roky 2012-13 dozajista představovaly něco jako návrat starých dobrých časů Jethro Tull. (Až na to, že ...[viz diskuse jinde].)

Na shora uvedeném koncertě bylo pro mne vystoupení jedním z méně uspokojujících, nicméně na vině není skupina. Starodávný Palác Lucerna byl totálně narvaný, se třemi patry balkonů dokola hlavního hlediště, na balkonech lidé v pěti až šesti řadách. Z mé pozice k stání na konci přízemí byla snaha zahlédnout jeviště podobným zážitkem, jako když jsem chodíval v 70. letech na fotbal, s příležitostným zahlédnutím akce skrze moře pohupujících se a kývajících hlav. Show TAAB se svými projekcemi na plátno, dialogem mezi Ianem a Ryanem, a rozličnými libůstkami vyžaduje soustředěnou pozornost, kterou jsem jí ovšem nebyl schopen věnovat. Ale členové českého Fan Clubu na

předních sedadlech referovali, že to byl „fantastický“ koncert – a to nejen proto, že Brno a Praha byly prvními a jedinými možnostmi, jak vidět celou show TAAB, když tato byla předtím v roce 2012 zkrácena díky části Best Of bez Ryana, bez videa a bez Skype.

Zcela poslední (kompletní) show TAAB mohla být dojemnějším zážitkem, pokud bychom neznali již ohlášené plány na rok 2014. Skupina si pak musela domů jet vyprat ponožky, zeptat se rodin, zda si je ještě pamatují, a pak už zase do studia nahrávat nové album, což je příprava na další dva roky cestování s programem. Ó, ta krása těšení! Král TAAB je mrtev, ať žije král Homo Erraticus!

(Velké díky Liboru Myslivečkovi za zaslání fotek od Miloše Klemsy a Milany Hajlmana, z nichž některé jsou rozptýleny v tomto vydání) Martin Webb

Malá ukázka z exkluzivního rozhovoru s Florianem Ophalem

Mezi některými show *Thick As A Brick* jste hráli pár koncertů *Best of Jethro Tull*. Slyšel jsem historku, že na jednom z italských koncertů za Tebou přišel fanoušek a zeptal se Tě, co že tam děláš, prý předpokládal, že když to bude vystoupení *Best of Jethro Tull*, tak by měl lan využít služeb toho nejlepšího kytaristy Jethro Tull...

Tos byl Ty!

To jo... Ale teď vážně: jak se cítíš, když tě zpovídají časopisy a webovky a pak o tobě mluví jako o novém kytaristovi Jethro Tull?

To je velmi zajímavá otázka. Já jsem si tak nikdy neříkal. Já o sobě vždycky mluvím, jako o člověku, který pracuje pro lana Andersona. Ale někdy dostanu nálepku Jethro

Tull, prostě proto, že Ian Anderson je Jethro Tull, jak víš. Takže mě velice zamrzí, když se taková věc stane. Vlastně se to loni stalo na webu jedné novin v Německu, když jsem hrál koncert se svým blues bandem. Nějaký idiot na vystoupení napsal pozvánku, která tvrdila právě to, co říkáš. Hned jsem na to reagoval, a řekl mu, že tohle dělat nemůže. „Já to sám nedělám, tak jak to můžeš dělat ty“, povídám mu. Tak to stáhli. Totéž bylo s německým časopisem *Gitarre & Bass* – byl jsem na ně dost našťvaný. Neberu to sám jako urážku, ale někdo jiný by to tak brát mohl. Takže se vždycky snažím říkat, jak to je. Když se podíváš na lístek, stojí tam “Jethro Tull’s Ian Anderson”(t.j. Ian Anderson z Jethro Tull). Je to věc důvěry v toho, s kým mluvíš, ale někdy je tato důvěra zneužita.

Recenze předpremiérového poslechu alba!

IAN ANDERSON

HOMO ERRATICUS

14. dubna nás čeká vydání nového alba Iana Andersona, a to ve všech těchto formátech: CD, CD+DVD, 4 disc mega set a double LP vinyl, tak, jak bylo podrobně uvedeno samotným Ianem v AND #113.

Při sjednávání své druhé hypotéky s cílem nákupu všech těchto nezbytných (a předpokládám i zbytných) položek se mi poštěstilo získat audio CD tohoto alba, i když bez obalu.

Ti z Vás, kteří se chtějí vyhnout spoilerům, nečtěte dál!

Marketingová kampaň zatím byla impozantní a dlouhá. Ian prosazoval názor, že *Homo Erraticus*, další koncepční dílo, následující po *TAAB2*, je návratem k původnímu zvuku Jethro Tull ze 70. let. Tedy opojné směsici folku, progresivního rocku a heavy metalu. No... tu a tam album lehce flirtuje s folkovou hudbou, a přestože Florianovi se dostalo občas příležitosti zařadit si s kytarou, muselo by dojít k zásadní změně definice žánru, pokud bychom zde chtěli najít nějaký heavy metal. A co se týče progresivního rocku? Ano, poznávací znamení nečekaných až nemožných temp tu najdeme, také brilantní a rafinované muzikantství a texty, které představují doslova poezii převedenou do hudební formy. Přidejte k tomu latinu použitou nejen v názvech písní, ale i v textech, a máme před sebou něco, co Ian nazval kdysi v dobách *A Passion Play* “matkou všech koncepčních alb”.

Uchechtli jsme se (stejně jako Ian), když nám album popisoval jako *stručné dějiny světa* – ale je to opravdu tak! Například, bez vyzrazení příliš mnoha detailů, v textu *Enter The Uninvited* dokázal autor zrekapitulovat ve 4 minutách a 12 sekundách historii invazí do Británie, počínaje Římany, přes Normana Dobyvatele, až po americkou kulturu. Není to tedy jen tak nějaká rocková písnička...

Puer Ferox Adventus (Příchod divokého děcka), energické a skličující mistrovské dílo, zabývající se drobným detailem v životě Ježíše Krista. A tak dál.

Pokud tahle tematika zní až moc vážně (ty bájo!), pak vás odkáži na lanovy zmínky z AND #113 o humoru, vloženém do alba, a o touze přimět posluchače i autora k úsměvu. Ian měl vždy vrozenou schopnost přicházet s nesmírně vtipnými texty dokonce i v nejtemnějších písních, a *Homo Erraticus* se topí v úšklebcích a žertech při vší té vážnosti vůkol. Co se týče textů, jde o dílo génia. Ano, **další!**

Hudebně je to opravdu mix klasických Jethro Tull a předcházející nahrávky *TAAB2*. Všude najdete odkazy (hudební) na jiná alba – *Doggerland* by například mohl být vystřižen přímo z alba *Roots To Branches*. Jinde zase Ian prozkoumává novou půdu, jako ve skvělé instrumentálce *Tripudium Ad Bellum*, jejíž střední část je téměř taneční; nikoli ovšem pro mě, ale pro většinu ostatních.

Mým osobním favoritem je patrně ten nejjednodušší kus na albu, *After These Wars*, rozkošně trefná reflexe poválečné Británie; “Když Co-op chléb náš vezdejší nám dával, penicilín mrtvé zvedal, a kombajny nás sytily”. Vcelku krásné.

Suma sumárum, *Homo Erraticus* je skvělým nástupcem *TAAB2* a má své důstojné místo v nepřehlédnutelném odkazu Iana Andersona a Jethro Tull, ale jsou tam chvíle, kdy význam slov jaksi převažuje nad hudbou; vokály jsou tu a tam příliš výrazné, a zakrývají fantastickou muziku. Florian občas vykouzlí super kus kytarové práce, ale se zesilovačem na stupni 1. A i když jsou zde také zastoupeny jemné momenty, na albu nenajdeme žádnou z klasických pasáží Iana Andersona s akustickou kytarou a zpěvem, které byly tak typické pro staré Tull. No a samozřejmě tu neuslyšíte žádného Mart... OK, nezačínejme s tím znova! Ale možná hledám hnidy a asi bych toho chtěl příliš. Je vcelku úžasné, že po tolika letech Ian Anderson stále produkuje tak novátorskou hudbu. Opravdový Progresivní Bůh!

A na závěr - jak jste si všimli, stále odkazuji k Jethro Tull, protože recenze se týká alba Tull. Všem nám je, myslím, jasná situace, a lidé na diskusních fórech a jinde říkají: “Jdu na Tull tehdy a tehdy...” atd. Pokud by ještě u někoho přetrvávaly pochyby, Ian vybuchoval do světa, že “Ian Anderson JSOU Jethro Tull” s albem *TAAB2* a následnými turné. I přesto jsem byl celkem překvapen propagačním textem Snapper Records, reprodukováným na oficiálních stránkách Jethro Tull/Iana Andersona, a sice, že *Homo Erraticus* je “albem Jethro Tull ve všech ohledech, kromě jejich názvu“. Ano, OK, my všichni to víme, ale pokud to má znamenat, že už jde o **oficiální** linii, tak proč *Homo Erraticus* prostě nenazvat albem Jethro Tull? Jsem zmaten...**David Rees**

Přeložil © Vladimír Řepík alias Jetřich Erraticus Tyl

Exkluzivní rozhovor s FLORIANEM OPAHLEM

Florian Opahle je klíčovým hráčem při studiových a live projektech lana Andersona. Proto jsme si byli stále více vědomi, že s A New Day jsme s ním formálně hovořili dost stručně jen jednou v roce 2007. A tak jsme strávili měsíce až do vánoc 2013, abychom ho odchytili k poskytnutí "řádného" interview.

Florian Opahle je vytížený muž. Sladit termíny jeho akcí byl úkol, nad kterým by zkolabovala i sekretárka časového harmonogramu presidenta Obamy. Jediným řešením pro Martina Webba bylo ukrást mu hodinu na londýnském Heathrow před jeho odletem zpět do Německa poté, co dokončil nahrávání nového alba lana Andersona Homo Erraticus. A tak se stalo, že Florian a on měli až nápadně obyčejné jídlo a nepoměrně zajímavější pokec v hospodě Pět beček u terminálu 5.

V Praze jsem se tě ptal, jaký je to pocit, když ukončíš téměř dva roky prezentování show Thick As A Brick a jestli je v tom úleva nebo lítost. Řekl jsi, že na odpověď je příliš brzy. Jak to cítíš teď, při zpětném pohledu?

Když jsem tehdy řekl, že je to na to příliš brzy, tak jsem jasně byl uprostřed toho dění a právě se snažil odehrát dobré vystoupení. Ale když na to teď pohlížím zpětně, musím říct, že je smutné, že je to pryč. Někdy mám fakt pocit - je to opravdu pryč? Bylo to fajn, hlavně ta poslední představení, kdy jsme odpočítávali a říkali - už jen sedm, už jen čtyři a potom - tohle je poslední show. A tehdy jsem si pomyslel - jakkoli dobře budu hrát, dnes večer nebudu mít možnost zahrát lépe zítra. Tak to je! Řekl bych, že to celkově byla perfektní doba. Všechno dříve nebo později skončí, ale nazpět se opravdu dívám s dobrými vzpomínkami, byly to fantastické dva roky. V budoucnu z toho ale možná budeme znovu hrát malé kousky, tak na to se budu těšit.

Mnoho lidí, kteří pracují v kanceláři nebo v továrně či jinde si bude stěžovat na svou práci a říkat "každý den je to pořád stejné". Ale až na pár představení The Best Of Jethro Tull, představení TAAB bylo stejné každý večer. Jaké musí být představení, aby se nestávalo nudou? Nebo se snad nudou stává?

Stručná odpověď je, že jste to vy, lidé tam někde, kteří přicházíte shlédnout koncert. To se mění každou noc, jiný dav, jiné publikum a každou noc si myslíš, chci se pokusit o to nejlepší, abych pobavil ty lidi, kteří se přišli podívat na vystoupení. A vždycky je dvojice lidí támhle, možná (ukazuje) jeden člověk tuhle, další tam a přijde ten zlomek sekundy, kdy zachytíš jejich pohled a podíváte se na sebe a to tě taky nakopne, protože nyní máš něco víc než jen, že je tam někdo, kdo sedí na svém místě. Tyhle malé momenty dělají každou noc zajímavou a odlišnou. Samozřejmě jsou také skalní fandové, kteří přicházejí na spoustu vystoupení, se kterými se seznamuješ, takže jsou tam také známé tváře, stejně jako ti, co přicházejí absolutně poprvé. Takže je v tom pestrost, v různých zemích, na různých místech - a někdy tě něco velmi potěší při výjimečném představení. Když zpětně vzpomínám na vystoupení v Royal Albert Hall, bylo úžasné už jen vyjít na pódium a vidět ten impozantní a nádherný sál. Nikdy jsem si nepomyslel, že bych tam mohl hrát a teď se to stalo dvakrát – jednou na benefici pro Červený kříž a samozřejmě při vystoupení TAAB v létě. Může člověk zažít větší štěstí?

Tohle vlastně měla být jedna z mých otázek. Počítám, že Praha mělo být 168. představení TAAB ...

Myslel jsem, že to bylo blízko ke dvěma stům, ale možná špatně počítám...

Jo, byla vystoupení, kdy Thick As A Brick nebylo hráno kompletně...

Jo, možná je to tak. První rok jsme jich udělali určitě 111 a myslím, že letos jsme jich udělali něco okolo 80. Ale ať je to jakkoli ... bylo to víc než ... deset. {Přepočítal jsem to a využil při tom neocenitelnou pomoc stránky www.ministry-of-information.co.uk a včetně vystoupení s pouze první polovinou TAAB mi to dělá 182. Pravděpodobně. MW}

Takže bylo nějaké vystoupení, které bylo výjimečně nezapomenutelné. Máš nějakého favorita?

Určitě dva. Když jsme v roce 2012 hráli v Beacon Theatre, bylo to skvělé. Už jsme tam dříve hráli - akustické turné a tak dále, ale bylo to poprvé, kdy jsme hráli Thick As A Brick a to byl fakt požitek. Potom, jak jsem řekl, Royal Albert Hall a potom ty dva večery v Beacon Theatre. A hrát v New Yorku je vždy skvělé. Ale taky jiná vystoupení. Hráli jsme jedno v Honkongu - nebylo to vlastně ani Thick As A Brick, ale bylo prostě perfektní. Letěli jsme tam dva dny, abychom odehráli jedno vystoupení. Měli jsme tam trochu volného času na ochutnání tradičních jídel a tak dále, takže to bylo velmi příjemné.

Představení TAAB se trochu rozvinula od onoho vystoupení v Perthu 2012. Jak myslíš, že tvůj vlastní vklad pomohl změnit a vylepšit představení?

To je těžké říct, protože to byl postupný vývoj. Bylo to, jako bych žil s mamkou a tatškou a oni by si nevšimli, že jsem povyrosl o palec nebo dva, ale tví prarodiče by řekli - jé, tys' ale vyrostl. Myslím, že to, co se postupem času změnilo, bylo to, že vystoupení se stalo provázanějším a možná místy hráči interpretovali hudbu improvizovaně. Snižovalo to možnost udělat stejnou chybu dvakrát a náhle jsi ji nedělal nebo jsi měl pocit, že jsi do všeho více zapojen.

A bylo tam postupně i více choreografie...

Ano, to je pravda. Ian přišel s drobnými tanečními figurami a podobnými věcmi a to bylo zábavné, protože to bylo něco jiného - nebylo to jen předvádění hudby. Jako když jsme dělali ty fotbalové kličky na hudbu The Shadows (Apache L.M.) na začátku a myslím, že se také změnil video materiál. Takže v tom byl stále postupný vývoj. Jak to cítíš ty? Musel jsi vidět spoustu vystoupení.

Jo, jasně v Perthu a ta první představení bylo poznamenána trochou napětí, protože hráči cítili: teď je to tady, ale po roce a půl to ovšem bylo opravdu velmi těsně propojené divadelní představení. A jak říkáš, byly tam ty drobné věci, které se postupně objevily, jako to, když jste vy čtyři stáli uprostřed pódia a dívali se nejprve na Johna a pak na Scotta.

Jo, to jsem si trénoval před zrcadlem.

S tenisovou raketou?

(Směje se) Ne, s koštětem!

Ale představení.... moje žena není ani náhodou fanynkou Jethro Tull nebo Iana Andersona, ale představení TAAB se jí opravdu líbilo, protože miluje divadlo a bavilo ji to jako divadelní představení.

Souhlasím - to bylo to, v čem byl prvořadý rozdíl. Protože to nebyla jen hudba, bylo v tom něco víc. Bylo tam video, fantastická světla, skvělý zvuk a všechno dohromady to byl pokus nabídnout něco odlišného, něco navíc. Bylo štěstím, že Ian přišel s těmito výbornými nápady, které byly opravdu příjemným přídavkem k běžnému předvádění hudby.

Přeložil © Libor Mysliveček alias Homo **Liborraticus**

A NEW DAY is edited & published by Dave Rees at

76 Hyde Terrace, Newcastle upon Tyne, NE3 1AT

Email anewday@btinternet.com

MAIL ORDER 5 issue sub to UK £13.50 Europe £20 or 30 Euros IN CASH

Elsewhere £25 or 40\$ US in CASH

Or subscribe online at www.anewdaymag.co.uk

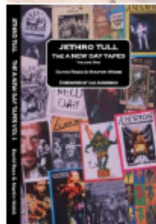

Binders (hold 12 issues) gold blocked on black with A New Day logos are £8.90 to UK, £11.99 inc p&p overseas.

Cheques payable to A NEW DAY

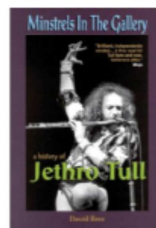
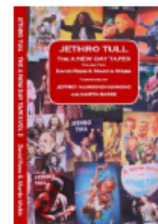
PAYPAL at www.anewdaymag.co.uk

(PDF Subscription also available)

BOOKS The A New Day Tapes Vol 1 and Vol 2 available at www.jethrotullnewdaybook.co.uk

MAIL ORDER TO UK: VOL 1 £12.99 VOL 2 £14.50
OVERSEAS each book 25€ or 30\$ (CASH) respectively

A New Day and the book "Minstrels In The Gallery" now available for Kindle download online at Amazon

CDs, back issues, posters, tour programmes also available at www.anewdaymag.co.uk

Thanks to Old Webby AKA Martin Webb and PAT KENT for the cover art.